

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **Celního ředitelství České Budějovice**, se sídlem v Českých Budějovicích, Kasárenská 6, za účasti společnosti **C. C. s. r. o.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 12. 2006, č. j. 10 Ca 167/2006 – 35,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 12. 2006, č. j. 10 Ca 167/2006 – 35, **se z r u š u j e .**
- II.** Žaloba ze dne 29. 9. 2006 proti rozhodnutí Celního ředitelství České Budějovice ze dne 30. 8. 2006, č. j. 5292/06-0301-21, **se o d m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 30. 8. 2006, č. j. 5292/06-0301-21, jakož i rozhodnutí Celního úřadu Český Krumlov ze dne 12. 7. 2006, č. j. 3023-08/06-0378-21, ve věci zajištění zboží – neznačených tabákových výrobků dle ustanovení § 115 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném za posuzované období (dále jen „zákon o spotřebních daních“).

Krajský soud v napadeném rozsudku vytkl stěžovateli, že při zajištění výrobků vzal v úvahu pouze váhu balení a místo jeho prodeje, aniž by se zabýval tím, o jaké zboží se vlastně jedná a zda jde o zboží k dalšímu zpracování či nikoli a v tomto důsledku nesprávně aplikoval ustanovení § 101 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních a za této situace nebyl splněn ani zákonný předpoklad pro zajištění zboží ve smyslu § 115 odst. 3 citovaného zákona. Dále krajský soud uvedl, že se předmětnou žalobou zabýval i přes ustanovení § 115 odst. 3 cit. zákona, neboť se jedná stále o zajištění vybraného výrobku podle zákona o spotřebních daních, a proto i se zřetelem na stanovisko Nejvyššího správního soudu tu musí být dána obrana kontrolovaného subjektu ve formě soudního přezkouvání rozhodnutí o zajištění.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že rozhodnutí o zajištění předmětných výrobků dle ustanovení § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních nepodléhá soudnímu přezkumu, neboť se jedná o předběžné opatření, které je ve smyslu ustanovení § 70 s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno. Žaloba proto měla být odmítnuta, když možnost soudního přezkumu zůstává zajištěna v případě konečného rozhodnutí, v jehož rámci může být namítán předchozí nesprávný postup. Krajský soud tak rozhodl ve věci samé, ačkoli tak dosud neučinil ani prvostupňový správní orgán. K závěru krajského soudu týkajícímu se nesprávné aplikace ustanovení § 101 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních stěžovatel uvádí, že za rozhodnou skutečnost, pro posouzení toho, zda měl být výrobek tabákovou nálepkou značen či nikoliv, považoval způsob jeho dalšího použití. Pokud by se zajištěným zbožím bylo nakládáno ve smyslu závazné informace číslo CZ 13-053-2005 vydané Celním ředitelstvím v Praze určené dovozcí, potažmo celním orgánem k propuštění zboží do příslušného režimu a konečně informací exportéra umístěnou na každém balíčku tabákového výrobku (určeno k dalšímu zpracování), pak nebyl důvod neznačené zboží zajistit. To se ovšem nestalo a tabákové výrobky byly společností C. C. s. r. o. (dále jen „účastník řízení“) distribuovány do maloobchodního prodeje. Výraz použitý v ustanovení § 101 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních ...„jsou určeny pro konečného spotřebitele“... vychází ze Směrnice Rady 95/59/ES ze dne 27. 11. 1995, publikované v Official Journal L 291 ze dne 6. 12. 1995, a je celními orgány nejen v České republice, ale i v ostatních členských zemích Evropské Unie vykládán jako „úprava pro konečného spotřebitele = úprava pro maloobchod“. Stěžovatel nikdy netvrdil, že předmětné zboží mělo být povinně značeno tabákovou nálepkou, ale zastává názor, že předmětné zboží neznačené tabákovou nálepkou nemělo být distribuováno v maloobchodní síti, k čemuž prokazatelně došlo. Na základě této skutečnosti stěžovatel dospěl k závěru, že zajištěné zboží je tabákovým výrobkem podléhajícím spotřební dani ve smyslu zákona o spotřebních daních a jako takové bylo zajištěno v souladu se zákonem. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti připustil, že z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy, na druhé straně však zdůraznil, že rozhodnutí o zajištění vybraného výrobku je svou povahou zcela specifické a v zájmu ochrany je zde pak i s ohledem na stanovisko Nejvyššího správního soudu dána možnost obrany kontrolovaného subjektu. Posílení prvku ochrany je velmi důležité, neboť se jedná o zboží, které se nevhodným skladováním stává nepoužitelným pro jakékoliv další zpracování. V posuzovaném případě bylo zboží v držení celních orgánů

více než 5 měsíců, než vůbec bylo pravomocně rozhodnuto o jeho zajištění. Neposkytnutí kontrolovanému subjektu v takových situacích možnosti obrany by vedlo k jeho jasnému a dále narůstajícímu poškození.

Rozhodnutí správních orgánů a obsah kasační stížnosti jsou ve vzájemném rozporu, neboť zatímco z rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmé, že zajištěné zboží je tabákovým výrobkem podléhajícím spotřební dani, v kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že nikdy netvrdil, že by mělo jít o zboží „povinně“ značeno tabákovou nálepkou, ale tvrdí, že nemělo být distribuováno v maloobchodní síti. Jaký předpis distribuci takového zboží zakazuje, však stěžovatel již neuvádí. Dávat rovnítko mezi pojmy „úprava pro konečného spotřebitele“ a „úprava pro maloobchod“ stejně tak, jako „spotřebitel“ a „maloobchod“, je nesprávné. Konečný spotřebitel může odebírat zboží přímo u výrobce stejně tak, jako ve velkoobchodu, neboť takový odběr zboží není žádným předpisem zakázán tak, jako žádný předpis nezakazuje prodej předmětného zboží ani výrobcí, ani velkoobchodníkovi, ani maloobchodníkovi.

Stěžovatel celý postup celních orgánů degradoval jen na to, kde se výrobek prodával, jeho pravou podstatou se pak vůbec nezabýval s tím, že vlastně tvrdí, že pro prodej v maloobchodě by musel být výrobek nějakým způsobem upraven. Z jakého důvodu by musel být upraven, však stěžovatel opět neuvádí. Účastník trvá na tom, že zboží, které ve své prodejně nabízel, bylo určeno k dalšímu zpracování s tím, že není jeho povinností prodávat zboží pouze konečným spotřebitelům stejně tak, jako koneční spotřebitelé nenakupují pouze v maloobchodech. Ze všech výše uvedených důvodů považuje rozsudek krajského soudu za správný a navrhuje proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

První spornou otázkou v posuzovaném případě je, zda krajský soud správně posoudil právní otázku týkající se soudní přezkoumatelnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu první instance. Soud totiž dospěl k závěru, že jakkoliv jsou posuzovaná rozhodnutí zákonem o spotřebních daních výslovně označena v ustanovení § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních jako rozhodnutí předběžné povahy, jedná se stále o zajištění vybraného výrobku podle zákona o spotřebních daních, a proto i se zřetelem na stanovisko Nejvyššího správního soudu tu musí být dána obrana kontrolovaného subjektu ve formě soudního přezkoumání rozhodnutí o zajištění. Ostatními námitkami stěžovatele směřujícími do nesprávného hodnocení jeho postupu se bude možno zabývat až po vyhodnocení této první sporné otázky.

Ve správním soudnictví jsou kontrole zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve smyslu generální klauzule obsažené v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, (dále jen „Listina“), která je součástí ústavního pořádku České republiky. Současně však uvedené ustanovení připouští možnost, aby na základě výjimek zákonem výslovně stanovených byla některá rozhodnutí z přezkoumání vyloučena. Tyto výjimky z generální klauzule jsou možné jedině při respektování Listinou stanovených podmínek;

ty předpokládají, že z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny (čl. 36 odst. 2), že meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou upraveny pouze zákonem (čl. 4 odst. 2) a že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu, přičemž tato omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro jaké byla stanovena (čl. 4 odst. 4).

Výjimky z obecného pravidla (z tzv. pozitivní generální klauzule) obsahuje ustanovení § 70 s. ř. s., které stanoví kompetenční výluky, tzn. úkony správního orgánu, které jsou vyloučeny ze soudního přezkoumání, přičemž mezi ně v písm. b) zmíněného ustanovení řadí úkony, které materiálně jsou rozhodnutími (tj. ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. jde o úkony, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují veřejná subjektivní práva nebo povinnosti osob), ovšem přitom jsou to úkony „předběžné povahy“.

V této souvislosti je vhodné připomenout nálezk Ústavního soudu ze dne 3. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 8/99 (publikovaný pod č. 291/1999 Sb., jakož i pod č. 153 Sb. n. u. ÚS, svazek č. 16, str. 135), kterým byl zamítnut návrh na zrušení ustanovení § 248 odst. 2 písm. e) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v tehdejší znění, v němž byl v rámci tehdejší právní úpravy správního soudnictví obdobně jako v § 70 písm. b) dnešního s. ř. s. vyloučen soudní přezkum rozhodnutí předběžné povahy. Podle názoru Ústavního soudu vyloučením soudního přezkumu rozhodnutí předběžné povahy, čímž se vytváří mez základního práva na soudní ochranu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod, nejsou podstaty a smysl tohoto základního práva dotčeny. *To proto, že právo fyzické a právnické osoby na soudní ochranu je dostatečně zajištěno tím, že je v pravomoci soudů přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů, která mají povahu rozhodnutí konečného.* V případě pochybností je zapotřebí jakékoliv výluky ze soudního přezkumu interpretovat restriktivně, tj. ve prospěch soudního přezkumu; jiný přístup by ve svých důsledcích mohl být odepřením spravedlnosti – *denegatio iustitiae* (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 28/2005 - 89, publikovaný pod č. 809/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, a též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64, publikovaný pod č. 886/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Rozhodnutí vydané podle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních nesporně postihuje subjekt, vůči němuž zajištění zboží směřuje. Otázkou tedy zůstává, zda výše uvedeným rozhodnutím dochází k úpravě předběžné, dočasné či úpravě zatímně fixující určitý stav nebo zda předmětné rozhodnutí naopak předurčuje konečné rozhodnutí ve věci.

Ve smyslu ustanovení § 114 zákona o spotřebních daních tabákové výrobky vyrobené na daňovém území České republiky, na daňové území České republiky dovezené nebo na daňové území České republiky dopravené z jiného členského státu musí být značeny tabákovou nálepkou, pokud nejsou dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně s následným umístěním v daňovém skladu nebo pokud není v odstavci 6 citovaného zákona stanoveno jinak.

Pokud jsou při provádění kontroly zjištěny neznačené tabákové výrobky, vydá kontrolní orgán dle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních rozhodnutí o předběžném opatření, ve kterém stanoví zajištění těchto výrobků. Pokud je kontrolní činnost součástí kontroly prováděné v rámci správy daní, uplatní se postup pro zajištění věci při správě daní. Nelze-li rozhodnutí o zajištění neznačených tabákových výrobků předat při kontrole jejich držiteli, zakládá se toto rozhodnutí jako nedoručitelné ve spise.

Hlavním smyslem a účelem rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků je tedy bezesporu dočasné omezení či znemožnění dispozice těmito výrobky, čímž nepochybně dochází u vlastníka, oprávněného držitele či detentora zajištěných věcí k zásahu do jeho subjektivních práv k zajištěným věcem, neboť mu zabraňuje s věcmi podle své vůle nakládat. Současně však rozhodnutí podle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních nelze považovat za rozhodnutí znamenající konečný zásah do subjektivních práv dotyčné osoby.

Je zřejmé, že ustanovením § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních bylo kontrolnímu orgánu založeno oprávnění zasáhnout okamžitě při zjištění skutečností nasvědčujících porušení zákazu značení tabákových výrobků tak, aby byly zajištěny věci, jež se jeví být prodávány protiprávním způsobem, a zjištěny a úředním způsobem zaznamenány informace o porušení zákona, tedy zejména o tom, kdo, kdy, kde a za jakých okolností měl protiprávní způsob prodeje provádět. Je zároveň evidentní, že takovéto oprávnění kontrolní orgán zpravidla realizuje za nedostatku informací a v časové tísní, zejména tehdy, když skutečnosti nasvědčující porušení zákona zjistí při běžných kontrolních pochůzkách po místech, kde k porušení obvykle dochází, či při konkrétní předem připravené kontrolní akci, kterou koná na základě předem zjištěných indicií či poznatků. Z toho plyne, že kontrolní orgán nemůže – a nelze to po něm ani spravedlivě požadovat – zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda došlo k porušení zákona, s naprostou jistotou a ve všech detailech, nýbrž zpravidla pouze s určitou mírou pravděpodobnosti a někdy jen v základních rysech. Je proto možné a nikoli nepravděpodobné, že někdy dojde k zajištění věcí, které ve skutečnosti nejsou prodávány v rozporu se zákonem (např. nejde o vybrané výrobky, podléhající spotřební dani ve smyslu § 101 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních). Zákon o spotřebních daních v § 135d obsahuje ustanovení, která v různých skutkových variantách řeší konečným způsobem osud zajištěných věcí: Za prvé může dojít k jejich propadnutí v rámci řízení o přestupku či jiném správním deliktu (§ 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních). Za druhé může dojít k jejich zabrání v řízení o přestupku či jiném správním deliktu, jehož pachatel je zjištěn (§ 135d odst. 2 zákona o spotřebních daních). Za třetí může dojít k jejich zabrání v řízení o přestupku či jiném správním deliktu za situace, kdy osoba odpovědná za porušení zákazu nabídky a prodeje lihovin a tabákových výrobků nebyla zjištěna (§ 135d odst. 3 zákona o spotřebních daních). Všechny tři uvedené skutkové alternativy předpokládají zahájení řízení o přestupku či jiném správním deliktu, samotné rozhodnutí o zajištění však ještě nemusí k zahájení řízení o přestupku vést. Zákon o spotřebních daních proto předpokládá alternativu čtvrtou – kdy může dojít k ukončení zajištění věcí a jejich vrácení vlastníku, oprávněnému držiteli, byl-li znám, a to tehdy, nebylo-li by rozhodnuto o propadnutí či zabrání zajištěného zboží (§ 135d odst. 6 zákona o spotřebních daních). Nebylo by ostatně ani smysluplné, aby zákon vydání rozhodnutí o zajištění věcí automaticky spojoval se zahájením řízení o přestupku či jiném správním deliktu týkajícím se těchto věcí – jak již výše nastíněno, ne vždy se v případě, že došlo k zajištění věcí, muselo ve skutečnosti jednat o věci prodávané v rozporu se zákonem; pokud se o takové věci nejednalo a po jejich zajištění to bylo shledáno (třebaže v okamžiku zajištění se kontrolní orgán domníval, třeba i z dobrých důvodů, že o protiprávně prodávané věci se jedná), nebylo by účelné a ani přípustné řízení o správním deliktu konat.

Zákonná úprava tak dává ve všech skutkových alternativách, které mohou nastat, možnost, aby o osudu zajištěných věcí (a tedy implicitně i o právech různých osob k nim) bylo rozhodnuto – tak či onak – konečným způsobem. Považuje-li účastník řízení v posuzovaném případě nejen samotné zajištění vybraných výrobků, ale i způsob a délku

zajištění za neadekvátní, může se obrátit na stát s požadavkem náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, splní-li podmínky stanovené pro takový nárok a jeho uplatnění zákonem č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů.

S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o zajištění věcí podle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních není rozhodnutím konečným, ale je rozhodnutím, které bude konzumováno rozhodnutím jiným, a to rozhodnutím v rámci nějakého dalšího řízení, které následuje po řízení o jeho vydání, a proti kterému se může dotčená osoba účinně bránit, dopadá na něj zcela a beze zbytku soudní výluka stanovená v ustanovení § 70 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Každé konečné rozhodnutí týkající se zajištěných věcí je totiž přezkoumatelné ve správním soudnictví – takto přezkoumatelné je tedy i rozhodnutí ve věci návrhu osoby, jež tvrdí, že byla na svých právech dotčena rozhodnutím o zajištění věcí, na jeho zrušení či změnu a případné vrácení věcí. Nejvyšší správní soud tak považuje závěr krajského soudu o přezkoumatelnosti rozhodnutí o zajištění neznačených tabákových výrobků dle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních za nesprávný. Pokud jde o judikaturu Nejvyššího správního soudu, o kterou se ve svých závěrech opřel (byť odkaz na konkrétní judikát v rozsudku uveden není), je třeba konstatovat, že konstantní a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu připustila soudní přezkum rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků za předpokladu, že se jednalo či mělo jednat o zajištění podle ustanovení § 42 zákona o spotřebních daních, jakkoliv se i zde nepochybně jedná o rozhodnutí předběžné povahy. K takovému závěru dospěla judikatura proto, že zákonodárce výslovně v ustanovení § 42 zákona o spotřebních daních oprávnění kontrolované osoby dát „podnět k soudnímu přezkoumání“ stanovil. Nejvyšší správní soud proto také opakovaně judikoval, že: „*Jakkoli se tedy zákonodárcem zvolené řešení s výslovným připuštěním soudního přezkumu v situaci, kdy se to může zdát ve srovnání s jinými obdobnými instituty (§ 15 odst. 7 d. ř., § 134 odst. 3 zák. o spotř. d.) neobvyklé, je povinností soudu tento zákon respektovat, zvláště s ohledem na zásadu, že v případě pochybností je zapotřebí jakékoli výluky ze soudního přezkumu interpretovat restriktivně, tj. ve prospěch soudního přezkumu; jiný přístup by ve svých důsledcích mohl být odepřením spravedlnosti – denegatio iustitiae* (srovnej rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2006, č. j. 2 Afs 199/2005 – 89, www.nssoud.cz). V posuzovaném případě byly zajištěny prodávané neznačené tabákové výrobky, ustanovení § 115 odst. 3 tak bylo aplikováno správně a s ohledem na skutečnost, že oprávnění kontrolované osoby domáhat se již v této fázi řízení nezákonnosti zajištění cestou soudního přezkumu zákon nestanoví, nelze výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zajištění vybraných výrobků dle § 42 zákona o spotřebních daních na daný případ aplikovat. Naopak je třeba připomenout, že v případě zajištění dle ustanovení § 134 odst. 3 zákona o spotřebních daních, upravujícího zajištění tabákových výrobků a lihovin, prodávaných na stáncích, tržistiších (tržnicích) nebo místech, které nesplňují technické požadavky na územně technické, účelové a stavebně technické řešení staveb, je přezkum takto zajištěných tabákových výrobků či lihovin dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu odmítán. Citované ustanovení je přitom obsahově zcela shodné s ustanovením § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 156/2005 – 77, jakož i výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu publikovaný pod č. 886/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek dle § 110 s. ř. s. zrušil a žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.,

odmítl, neboť ji z důvodu kompetenční výluky stanovené v ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s. nelze projednat. Námitkami ohledně právních úvah, kterými byl stěžovatel při samotném zajištění veden, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť z hlediska posuzování zákonnosti či nezákonnosti samotného žalobou napadeného správního rozhodnutí by bylo v rámci řízení o kasační stížnosti možno se zabývat zákonností teprve tehdy, pokud by žaloba nebyla odmítnuta. Při odmítnutí návrhu nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu